

Colera sota una biga

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

Colera és un terme municipal rostollat a consciència per la riera de Garbet i la de Molinàs, i per tot un conjunt de venes capil·lars que intenten fer circular la sempre esperada aigua de pluja. Terra fosca i metamòrfica, eixuta i esmollada. La seva història es remunta molt més enllà de l'inici mateix de la història, però amb prou feines en queden restes discernibles.

De fet, tot això que ara anomenem Colera va començar a dalt de l'Albera, fa només onze centúries, al cenobi de Sant Quirze. Des d'aleshores fins ara, aquesta Colera que avui coneixem ha anat passant de puntetes, deixant rastres de gat mesquer, pels annals i les cronologies.

Aquí i allà, entre les muntanyes d'una serralada que ve a morir arran de mar, han quedat les restes d'una

esglesiola, un molí o d'algun castell, camins de traginers i de contrabandistes, murs de cases abandonades i feixes de terra seca i engrunada, on ara reneixen les vinyes. A baix, les casetes blanques del poble semblen ajagudes sota el pes del pont del ferrocarril, entre un cementiri menut, rodejat per una carretera sinuosa, i una platja sembrada de còdols i d'escuma blanca.

>> *Art Parc.*



>> Barca d'entrenament del Club de Rem.



>> Entrada del port.



>> Vista del poble des del camí del puig d'Esquers.



>> Vista de les cases enfront de mar.



>> Platja de Garbet.



>> El pont del ferrocarril.



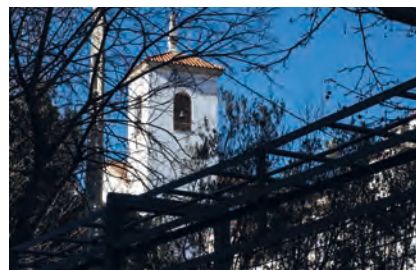
>> L'arbre de la plaça Pi i Margall.



>> Les façanes blanques de les cases del barri vell.



>> Estació.



>> Campanar de l'església de Sant Miquel.

El temps corre a la velocitat que marca una campana en un cloquer niví i al ritme que compassa el sotragueig dels combois ferroviaris, carregats amb les seves coses i amb gent estranya, que van i venen de la ratlla de França. L'aigua frega i refrega els còdols enfront de mar, les barques dormen al moll que les acull a l'ombra de la muntanya dels Canons i el monumental arbre de la plaça Pi i Margall alça els braços molsuts, cap a un cel que sembla inabastable, per intentar aguantar des d'aquest punt del nostre món un extrem de l'arc imaginari que uneix aquesta terra amb la Tebaida, allà on Plini el Vell va descobrir una ciutat sospesa sobre pilars de pedra, similars als que a Colera sostenen aquest pont metàl·lic que sembla una gran biga ajaguda entre dos turons.

A l'estiu la vida s'alimenta dels dies generosos, el poble cobra una altra activitat, amb més color i més soroll. Les onades segueixen el ritme de la música moderna, l'aire es carrega d'olors de restaurant de temporada i els còdols es cobreixen de tovalloles i para-sols. L'arc en el cel sembla haver canviat de sentit, i la Tebaida ara apareix de sobte en el replà de la muntanya. A l'estiu res

és senzill, el campanar es reclou sota el pont, el cementiri tanca les portes i els trens intenten passar sense fer soroll per no despertar els turistes.

Durant l'estiu, les vinyes de Colera, que són les primeres a veure sortir el sol al país, es van carregant amb l'esperit del vi que és també l'esperit de la vida, una vida que va començar molt abans dels nostres temps a l'altre costat del mar. Els colerencs, gent discreta i immuteïble, continuen escrivint aquesta història de la seva història, en aquest racó del món que els ha tocat viure, els dotze mesos de l'any.

Un poeta que hi sojornava sobretot als estius, escrivia versos de nit a la seva filla morta, perquè els estius són temps d'estrelles fugaces, però Colera és un poble que s'ha de visitar a l'hivern, quan la llum blava del sol dibuixa amb més claredat l'arc immòbil del cel. S'ha de visitar amb tonsura de pobresa i, si pot ser, havent fet vot de castedat i de disciplina fraterna, i deixant que ens il·lumini la llum perpètua que desprenen els còdols de la platja dels Morts i els de les platges dels vius, quan es barregen amb l'escuma fosforescent dels records i dels oblidats.